

Nederen forældre...

Strøtanker i forbindelse med de forstående konfirmationer

Af Sognepræst Mette Nøhr Shaw

Ja, undskyld mig for den måske upassende overskrift. Men den er altså tyvstjålet fra Rådet for Sikker Trafik. Jeg synes, de kører nogle kanonkammer, som både oplyser og stikker lidt til vores almindelige forståelse af en given ting.

Nogle gange er man bare nødt til at være en nederen forældre, skriver Rådet for Sikker Trafik, og fortæller så i håbet om, at vores børn kan se fornuften i at forlænge cykelhjelmens levetid på deres smukke hoveder, at rigtig mange børn i alderen 10-12 år dropper cykelhelmen, samtidig med at de begynder at cykle mere alene. Man behøver ikke at være statistiker for at regne ud, at med børnenes og de unges stigende behov for egen transport, ja så vokser også risikoen for at det kan gå galt, når de på egen hånd bevæger sig ud i trafikken.

I snart sagt alle kampanjer, hvor børn og unge er målgruppen, er moralen den, som vi allerede kun alt for godt kender i forvejen: men som vi skal mindes om

“Nogle gange er man bare nødt til at være en nederen forældre”

hele tiden: nemlig den morale, at vi som forældre er vigtige rollemodeller for vores børn. Det, at vi tør tage ansvaret på os og prøve gennem dialog og samtale, så godt vi har lært det at hjælpe dem til at træffe nogle gode beslutninger for dem selv og deres liv.

Se, jeg kan cykle....

Og hvad har det så med strøtanker i forbindelse med de forstående konfirmationer at gøre og de nederen forældre? Jo, for det første så er det stadig sådan her i Danmark, at det er forældrene, der træffer beslutning om, at deres børn skal døbes og for det andet, så har trafikforhold og kristentro det til fælles – at begge dele vil give os gode forhold; den ene sag vil det i forhold til trafikforhold, den anden i livsforhold. Dåben, som jo er forudsætning for konfirmation, er én stor tilkendegivelse af, at vi gerne vil gøre det så godt, som overhovedet muligt for dem, vi elsker. At vi gerne vil passe på dem, vi holder af.

I trafikken er det så indlysende. Der har vi nogle regler, som skal følges til punkt og prikke. Overhold fartbegrænsningerne, lad bilen stå, hvis du har drukket eller er for træt til at køre, indret dig efter forholdene, hold afstand osv.

Og ja – det kan gå galt alligevel. Der er ingen forhold her i livet, hvor vi kan sikre os 100%. Men vi kan da tænke os om. Overholde reglerne. Og minde hinanden om at det er ok at bruge sikkerhedsudstyr, cykelhjelm for eksempel.

“Men én ting er trafikken, noget helt andet er jo livets landevej”

Så fremad da i Jesu navn

Men én ting er trafikken, noget helt andet er jo livets landevej, som vi med større eller mindre fart alle bevæger os ud af. Der er det straks lidt sværere at lave nogle helt firkantede regler og fartbegrænsninger. Det er den landevej, konfirmanderne så småt er på vej ud på, når bogen springer ud, og de har hørt deres dåbsvelsignelse gentaget på deres konfirmationsdag.

I ungdommens overmod og i gode tider kan vi måske nok bilde os selv ind, at vi kan det hele selv. At vi er usårlige og ikke behøver cykelhelme eller snublekyser. Men hvis vi kommer til at befinde os i kulden og tomheden, så er der forhåbentlig noget i bagagen, vi kan finde tilbage til. Fadervor, f.eks. eller mennesker, som er parate til at tage imod os. Døbefonten, nadverbordet og nogle gode ord. Ord, som vi måske ikke kan huske – men som vi ved, hvor vi kan komme hen og høre.

I kirken får vi lov til at komme for vores glemsomheds skyld, og ved konfirmationen bliver de ord gentaget, som vi hørte første gang ved dåben: "Jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende". Alle dage. Både de gode dage og de onde dage. Det er konfirmationen en påmindelse om, både for konfirmander og for alle dem, der stimler sammen for at holde fest. Fest fordi Gud er med os alle dage, indtil verdens ende.

